

hans Forhold til sin Kone. Du husker maaske, jeg har fortalt dig om hans besynderlige Adfærd overfor dette uhyggelige, i Bund og Grund ødelagte Menneske. Jeg tænker mig nu, at hun oprindelig kan have været af en Karakter, ganske modsat hans, en rig, fuldblodig Natur skabt for Solskin og Glæde, og at han saa har haft Samvittighedsnag, fordi han har holdt hende tilbage i et Skyggeliv, som virkede modnende og frigørende paa ham, men hvori hun maatte gaa tilgrunde. Maaske har samtidig — saa underligt det kan lyde — Sorgen og Skammen over at være Vidne til hendes Forfald haft noget vist æggende for ham, . . . han kunde ved enkelte Lejligheder aabenbare noget sygeligt abnormt i sit Forhold til Smerten. Da hun saa døde, har Samvittighedsskruplerne taget Overhaand. Answeret for det Sjælemord, han havde begaaet, har han ikke kunnet bære. Det var jo kun kort Tid efter hendes Død, at han aflivede sig.“

„Hvorfor fortæller du mig i Grunden alt det?“ spurgte Inger og saae mistænksomt over paa ham. „Vi talte jo om noget ganske andet.“

Per nølede med Svaret.

„Fordi jeg synes, Inger, at denne ægteskabelige Tragedie kan tjene til Belæring — og til Advarsel — ogsaa for os.“

„For os!“ — Stoppestrømpen sank igen ned i Skødet. „For os! — Hvad mener du?“

Per saae mod Gulvet og svarede ikke. Han var pludselig bleven saa hvid i sit Ansigt, at Inger uvilkaarlig brød ud i et lille Angstraab.

„Per! Hvad er det dog, du har for i disse Dage? Har jeg gjort dig noget imod? Eller Børnene? Saa sig dog, hvad der er i Vejen!“

Men Per kunde ikke faa Ordet sagt.